

KURVA IZ OHIJA

OSOBE

HOIBITTER
BRONTSATSKI
HOIMAR

HOIBITTER: Dva jaka poriva bore se u meni: htio bih ševiti kurvu, ali ne želim potrošiti novac. U bilo kojem drugom slučaju to "ne želim potrošiti" bi pobijedilo. Ali danas mi je sedamdeseti rođendan. Probudena životna energija u meni puca od želje za proslavom. I to je odnijelo prevagu: Ševit ću! Kurvo, prosjak sam. Koliko naplaćuješ? Ne pretjeruj. Oboje se bavimo istim poslom, zato budi razumna. Rođendan mi je i želim samom sebi dati dar. Malo jef-tine ljubavi, malo topline.

BRONTSATSKI: A imaš li ti snage, stari?

HOIBITTER: Imam snagu i tehniku. Iznenađila bi se ti, sestro. Protresi me samo malo i vidjet ćeš kako čep izlijeće iz boce.

BRONTSATSKI: To košta sto šekela, ovdje u uličici.

HOIBITTER: Sto?! Ma što sam ja, neki turist? Odavde sam, sestro, iz iste lokve!

BRONTSATSKI: Ne posvajaj ti mene odmah u svoju obitelj. To košta sto šekela.

HOIBITTER: Ja ti izgledam kao netko tko ima sto šekela?

BRONTSATSKI: Pokušaj misliti na moja prava, stari, i reci koliko si ti mislio platiti?

HOIBITTER: Rođendan mi je pa sam mislio da bih to mogao dobiti kao dar.

BRONTSATSKI: Mislio si. Ma briši.

HOIBITTER: Ništa od dara, a? Prošli su dani djetinjstva. A neka simbolična cijena?

BRONTSATSKI: Na primjer?

HOIBITTER: Deset šekela.

BRONTSATSKI: Da ne bi. Briši.

HOIBITTER: Tako sam i mislio. Danas na svijetu više nema simboličnih cijena. Dobro. Dižem s deset na dvadeset. BRONTSATSKI: Nizak ti je to skok. Još si mi previše simboličan.

HOIBITTER: Skočio sam koliko mogu.

BRONTSATSKI: Stari, za dvadeset šekela ne zadižem suk-nju ni da prdne.

HOIBITTER: Sad me ne zanima cijena tvojih prdaca. Rođendan mi je...

BRONTSATSKI: Je li to moj ili tvoj rođendan, kad ovako očekuješ da skačem od sreće, besplatno?

HOIBITTER: Ma ne besplatno – dvadeset šekela!

BRONTSATSKI: Ti si se rodio – ti i plati. To košta sto šekela, ovdje u uličici.

HOIBITTER: Ne možeš tek tako bubnuti cijenu i reći da to toliko košta! Cijena mora imati oblik, dvije noge na kojima će stajati, pristojno lice. Cijena je kao maleno ljudsko biće. Ne možeš ljudsko biće tek tako baciti u zrak i otići! Ja bih mogao baciti dvadeset pet šekela, ali imam osjećaj odgovornosti. Trideset je vrlo dobra, solidna cijena. Stoji čvrsto na dvije noge, a te noge nisu ni preniske.

BRONTSATSKI: To košta sto šekela...

HOIBITTER: Ma to si već rekao! Čak i da hoću, nemam tlo! A zašto bih i htio? Pogledaj se! Ni sobu nemaš, na ulici! Nemaš troškove, ne plaćaš porez. To je čista neto-zarada, keš. A svoj posao nosiš sa sobom kamo želiš. Zašto mene Bog nije stvorio kao kurvu? Vjeruj ti meni, i trideset šekela je previše. Ali rođendan mi je pa ću ti pogledati kroz prste. Uzmi četrdeset, može?

Nemam ni toliko, ali nek ide sve kvragu! Moja zadnja ponuda!

BRONTSATSKI: Tko danas više uzima četrdeset? Uzima li pogrebnik četrdeset šekela? Ponudio bi četrdeset pogrebniku koji te zakapa u zemlju? Odmah bi te izvu-kao iz rake!

HOIBITTER: Navodiš mi primjere moje smrti, kao da ti smeta što je neki starac živ i ima potrebe. Kao da dišem o tvom trošku! Nemaš oca? Malo poštovanja, malo osjećajnosti! Dok si još bila zrak, tek nešto više od prdca, ja sam već hodao svijetom, pio sam, ševio i brojio novac! Uzmi četrdeset, dobro? Počet ću tresti bocu!

BRONTSATSKI: Ne možemo se dogovoriti, stari. Reci dovi-đenja i ne ometaj mi promet.

HOIBITTER: Da sam bar mrtav! Fućkalo bi mi se za sve! Iskorištavaš to što sam živ i što to moram proslaviti! Budi fleksibilna! Stalno dižem ponudu, a ti ni makac! BRONTSATSKI: Dovoljno sam se ja u životu pomakla, skroz do dna. Sto šekela, ovdje u uličici. Ni Bog ne može promijeniti tu cijenu!

HOIBITTER: Ni Bog! Daj se pogledaj: kontroliraš ključni, strateški položaj u svojim gaćama, dok tvoje suhe, nezainteresirane oči nadziru teritorij odozgor. Toliko si indiferentna prema čudima prirode koja imaš. Tako Bog gleda svoj svijet, umorno, kao netko tko je sve prošao, zasićeno. Što bi oni dolje mogli učiniti, pita se on, što ja već ne znam? I poput Boga nikome ne daš da uživa u životu. Bože, sažali se nada mnom i uzmi četrdeset šekela!

BRONTSATSKI: Kad je riječ o novcu – iznenada sam Bog! Dobro, slušaj Božje riječi, to košta sto šekela...

HOIBITTER: O, tmino nad licem ponora! Sto šekela u uličici! Ova noć će biti zaboravljena. Moj rođendan, ševa. Nestat ćemo kao san. Samo će ta grozna rečenica "sto šekela u uličici" živjeti vječno. Tmino nad licem ponora! Evo. Pedeset sad, pedeset poslije.

BRONTSATSKI: Šališ se? Odmah sve, keš! Bez otpлата, dugova i hipoteka. Odmah sve, inače vrištim!

HOIBITTER: Ne viči! Ne znam ja te običaje podzemlja. Evo, uzmi. Ali potruđi se da odavde odem potpuno zadovoljen. Ovo mi je pogreška života. U mojim venama teče pustolovna krv. Rođendan. Ma kome su uopće trebale sve te gadarije – roditi se! S mora puše vjetar. Ne samo da ću dobiti sifilis nego će mi se i prostata nahladiti! O, moja prostata! Ko trn u oku mi je!

BRONTSATSKI: Uvali ga, stari. Čekam.

HOIBITTER: Trenutak. Zagrijava se. Osjećam kako se diže. BRONTSATSKI: Ma uvali ga više, stari!

HOIBITTER: Čuo sam te! Rekao sam ti da pričekaj! I prestani me zvati stari! Treba mu vremena da se zagrije! Čovjek nije mačka!

BRONTSATSKI: Nije ni puž!

HOIBITTER: Hej, ajmo ti dolje! Što je sad? Evo ti guzica, bijela čokolada, što si i htio! Diži se, bubri!

BRONTSATSKI: Uvali ga, stari, čekam.

HOIBITTER: Radimo na tome! Misliš da se igram?

Ne spavaj na poslu. Možda to ne znaš, al već je dobi-la sav novac! Na cijelom svijetu nemam nikog osim tebe! Ne ostavljaj me sad! Skočti, Bobby, skoči! Guzica! Kurvina guzica! Opelješila me za sto šekela! Ugrizi je! Ugrizi tu kradljivu kurvu za guzicu, Bobby!

Kako se mogu uzбудiti u ovim uvjetima? Sve je protiv mene: nema kreveta, vani smo, stojimo, i to još s leđa, dok mi zadah iz tvoje guzice zapuhuje nos! Treba mi velika pomoć mašte da bi me uzbudila takva guzica.

BRONTSATSKI: Posluži se maštom ili traži pomoć SAD-a – samo ga više uvali! Omeo si mi promet mušterija i ne želim sad s tobom ovdje čekati da mrtvi uskrсну! Uvali ga i obavi to!

HOIBITTER: "Obavi to." Ova zemlja ne da čovjeku da živi! U busovima kažu: "Nema više mjesta." U uredima ka-žu: "Dodite sutra." A kurve kažu: "Obavi to!" Tako smo mi izgradili ovu zemlju!

Evelyn, dođi mi pomozi! Zapeo sam ovdje s trulom ro-bom koju sam već platio, a nemam snage da ga sam dignem!

BRONTSATSKI: Hajde, mrdni se! Uvali ga!

HOIBITTER: Dođi, Evelyn. Brzo mi okreni leđa, svuci grudnjak! Dragi, hrdavi, maleni penisu, sjećaš se Evelyn? Jedne ljetne noći prije mnogo godina u sobi ti je okrenula leđa i svukla grudnjak. Kad je podigla ruku da bi taj komadić ružičaste tkanine prebacila preko njezine, vidjeli smo uzbibani bljesak bijelog zeca pod njezinim pazuhom – njezinu sisu! Soba je bila mračna, samo su se trake svjetla s ulice probijale kroz žaluzine. Svukli smo se u tišini. Veliki tajfun tek je trebao doći, ali izmaglica je već sve prekrivala. Gušio sam se. Ti si se razvukao do ruba pucanja, pun pobjesnjele krvi. Kao da si samo čekao kihnuti u golemome mlazu. Tad se Evelyn okrenula prema nama, potpuno gola i zagri-lila me. Vruće dno njezina trbuha taknulo je vrh tvoje užarene kape, a ja sam zarezao "Evelyn" i skočio. A ti

si kihnuo, jedanput, dvaput, poput eksplozije. A zbor anđela nebeskih odgovorio je veličanstvenom pjesmom: "Bog te blagoslovio!" O, Evelyn?! Zarežao sam i skočio...

HOIBITTER: Kamo ćeš? Još ništa nisam učinio!

BRONTSATSKI: Starkeljo, imaš truplo među nogama! Ni Evelyn ni penicilin ni Amerika i Rusija zajedno ga ne mogu uskrisiti.

HOIBITTER: Slažem se. Onda mi vrati novac.

BRONTSATSKI: Ne, stari. Što si platio, platio si. Novac je već uveden u knjige.

HOIBITTER: Gade, mlohavi gade! A što sam sve ja učinio za tebe! Sto šekela! Vrati mi novac! Ništa nisam učinio! Nisam uživao! Naprotiv. Doživio sam emocionalno poniženje! Sve moje samopoštovanje, osobno, obiteljsko i nacionalno – uništeno! Vrati mi moj novac!

BRONTSATSKI: Nema kraja ljudskoj drskosti! Danas svaka životinja želi živjeti! Dođe ovamo, pregovara kao predsjednik burze, pola noći radi na meni s mrtvim truplom, omete mi promet mušterija. A sad želi natrag ono što je plaćeno i zakonski uvedeno. Idi kući! U svoju kantu smeća! Crta!

Molim? Nasilje? Dižeš ruku na samohranu radnicu?

HOIBITTER: Vrati mi moj novac! Zaboravit ću na štetu, samo novac. Kupit ću si pristojan dar...

BRONTSATSKI: Pogledaj kakav prizor! Kakva marina za ljetne noći! Ovdje je usidreno toliko jahti, a samo se starkelja ovdje utapa! Toliko ih je – a samo starkelja ne može!

HOIBITTER: Moći ću sutra! Sutra!

BRONTSATSKI: Ni sutra ni ikad! Neka svjetla za starog su se zauvijek ugasila. Ja još ništa nisam izgubila. Ja još imam nadu, shvaćaš? Živim u govnicama, al imam šansu. Još mogu upoznati američkog turistu, sprati sa sebe prljavštinu i sve vas u mramornom bazenu u L. A.-u. To se neće dogoditi, ali mogućnost postoji. Za tebe ne postoji ni mogućnost, shvaćaš? Ako ne možeš, ne možeš. Apsolutno, potpuno, nepopravljivo! Nikakva sila na svijetu ne može dići mrtvog stojka staroga! Ah, da. Četvorica muškaraca će nositi lijes, a Evelyn će ga sljediti, sa suzom među nogama.

HOIMAR: Što se ti smiješ, kurvo? Jednoga dana ni ti nećeš moći. Jednoga dana ta rupa će ostati zauvijek zaključana. I tebe čekaju četvorica koja će nositi lijes. A sad mu vrati novac. Nije te pošečio, nije dobio što je platio. Vrati mu novac!

BRONTSATSKI: Tko si ti?

HOIMAR: Njegov sin.

BRONTSATSKI: Aha, i sina je doveo na zabavu!

HOIMAR: Koliko si joj dao?

HOIBITTER: Sto šekela.

HOIMAR: Sto? Jesam li ja to dobro čuo? Moje noge ne mogu podnijeti takvu vijest. Stari prosjak u bijegu od smrti odlazi kurvi i potroši svu ušteđevinu. Godinama mu se već ne može dići...

HOIBITTER: Laž! Diže mi se svaki dan! Dođi ujutro, kad se probudim...

HOIMAR: A sin... i sam prosjak. Iako se njemu još diže, više nije mladić. Ima problema sa srcem, trči za ocem kao luđak, pokušava spasiti što može. A i sin ima sina, također prosjaka, također s problemima sa srcem. A pitanje je: ušteđevina. Hoće li biti dovoljno za održavanje dinastije? Mislim, pravi problem leži u obiteljskom stablu, a ne u ušteđevini. Zato nam, kao kurva koja ima srca, vrati ušteđevinu! Ušteđevinu, molim! Ušt...

BRONTSATSKI: Tišina! "Ušteđevina!" Čuli smo mi za vas. Krijete zakopane milijune i napadate samohrane radnice poput mene! Rekao si "kurva zlatnog srca", ali gdje je tvoje srce, pajdo? Jer ni ja više nisam mlada, a ja nemam dinastiju koja bi izbavila moju ušteđevinu. Odakle bih uopće stekla ušteđevinu? Ja sam siromašna kurva, a ne lukava prosjakinja koja ima vremena koliko hoće. Svaka ozljeda i bolest samo pomažu vašem poslu. Ali ja, moja guzica se utrukuje s vremenom. Koliko joj je još ostalo? Tri godine? Pet? A što kada dođe dan kad, kao što si rekao, ni ja to više neću moći? Hoćeš se ti brinut za mene? Ja sam bila sasvim poštena. Podigla sam suknju, raširila noge i dala mu polako, strpljivo, kao malenom djetetu. Jedino što nisam, nisam mu ispričala priču. A on je pokušavao i pokušavao i pokušavao...

HOIBITTER: Zamalo mi se dignuo!

BRONTSATSKI: "Zamalo!" Cijeli život je "zamalo"! Zašto ja nisam u Los Angelesu – zamalo?! Gospodo, ne diže vam se? Ostanite kod kuće i pridite pred televizorom! Ja sam bila sasvim poštena.

HOIMAR: Bila si poštena, a sad budi milosrdna: dobra kurva, pristojna kurva, topla kurva puna razumijevanja, kurva zlatna srca, majčinska kurva, anđeoska kurva...

BRONTSATSKI: Sad sam odjednom božica, anđeo. Kako me brzo bacaju u nebo. Čujte me: majčinska kurva, anđeoska kurva, svejedno više nećete vidjeti svoj novac!

HOIMAR: Što si učinio, oče?

Vrati mi pola!

BRONTSATSKI: Ni novčića.

HOIMAR: Ovo je očit primjer prevare!

HOIBITTER: Pljačke! Ma kakve prevare! Oružane pljačke!

HOIMAR: Pozvat ću policiju!

BRONTSATSKI: To me baš ne plaši. Alphonse! Alphonse!

HOIMAR: Šuti, kurvo! Daj mi bar njegovu ševu. Otac mi je. Ista smo krv. Kupio je ševu kao dar za obitelj. Sad ga ja želim.

HOIBITTER: Da, to je obiteljska ševa.

HOIMAR: I meni je rođendan.

BRONTSATSKI: I tebi?

HOIBITTER: Ma svejedno ti je! On ili ja, dođe ti na isto. Zovem se Hoibitter, a ovo je moj sin Hoimar. Ime mu znači gorčina, što je dijelom i moje ime. Hodali smo ulicom kad me povukao za ruku: "Oče, oču ševit!" Nikad nisi čula kao dijete od oca traži da mu kupi pereć? Dođe ti na isto. Zato mu ga je otac kupio i dijetu sad želi svoj pereć!

HOIMAR: Moraš. Nikamo ne idemo. Novac ili pereć!

BRONTSATSKI: Svatko zna da je ševa nešto osobno što se ne prenosi kao nasljeđe. Ali noć je kratka, a govori dugi. Ne namjeravam ovdje otvoriti parlament. Zato, bez narušavanja svojih prava i bez postavljanja prese-dana, kažem: Dat ćemo djetetu njegov pereć.

HOIMAR: Čekaj me preko puta ceste, tata.

HOIBITTER: Da, ne žuri se previše. Platili smo svaku minutu. I nemoj misliti da ja ne mogu. Na mekše meso čep bi već odavno izletio iz boce. Zovem se Hoibitter, a ovo je Hoimar, moj sin. Naša obitelj ima vrelu krv. Pokaži joj tko smo, sine! I ne popuštaj pred njom! Koža za cipele je, hladna je! Ali ne vraćaj se neobavljena posla.

BRONTSATSKI: Jesi li sad zadovoljan?

HOIMAR: Bio bih zadovoljniji da mi vratiš ušteđevinu. Sto šekela!

HOIBITTER: Jesi li? Kako je bilo? Jesi li imalo uživao?

HOIMAR: Kako bih ti mogao opisati tu bol, oče? Da si mi zabio nož u srce, boljelo bi manje nego kad si rekao: "Sto šekela."

HOIBITTER: Danas mi je rođendan.

HOIMAR: A ne, nije.

HOIBITTER: Baš je!

HOIMAR: Recimo da je. Čemu ta velika zabava? Što se ima slaviti poslije devetog rođendana? Samo ti u devedesetog godini...

HOIBITTER: Sedamdesetog!

HOIMAR: Velika proslava! Otac je pošao ševiti za sto šekela, a sad više nema sto šekela, a nema ni ševe. Kakva proslava! Bože moj, oče! Svoj rođendan si pretvorio u dan žalosti za svog sina. Sto šekela, ni novčića manje!

HOIBITTER: Hoimare, sine, ne podsjećaj me na novac, ne soli mi rane. Već se dovoljno žderem zbog novca i zbog sebe.

HOIMAR: Plaći, plaći! Otac je pošao ševiti! A sad otac i sin plaću! Sto šekela! Sa smijehom na usnama si bacio sto šekela kurvi među noge!

HOIBITTER: Ne sa smijehom! Bolno! Uz puno boli!

HOIMAR: "Bol!" Otac je bolno pošao ševiti, ostavljajući boležljivo dijete. Misliš da su kurve dobre za srce u tvojim godinama? Jesi li išao na EKG? Jesi li izmjerio tlak? Pošao se kockati životom. Odjurio je, a jedini sin mu je ostao dvostruko siročić, bez oca i ušteđevine.

HOIBITTER: Zamolio sam te da me ne podsjećaš na trošak.

HOIMAR: Kako si mogao otkinuti takav komad mesa svoje ušteđevine?

HOIBITTER: Ne podsjećaj me na novac!

HOIMAR: Istina boli?

HOIBITTER: Ne podsjećaj me na trošak!

HOIMAR: Moram izbaciti tugu iz sebe, inače ću eksplodirati. Sto šekela! Sto...

HOIBITTER: Ne podsjećaj me na novac!

Zna kako mi je teško trošiti novac. Živim kao da sam stalno začepljen. Ječim, kmečim, a jedva da istisnem maslinu. Kakva je moja životna priča? Dugi popis beskrainih, besmislenih troškova. Što bi čovjek trebao raditi? Kako bi trebao živjeti? Tvoje srce vapi za malo života, a ti mu baciš kost. Ali ništa na ovom svijetu nije besplatno. Sve košta. A što sam ja radio? Nisam divljao, nisam razbacivao novac ukolo. Prošle su tri godine od zadnjeg puta. Škrтарио sam i štedio. Danas sam, sâm kao pas, otišao do ulične kurve kako bih proslavio sedamdeseti rođendan. Otišao sam do najjeftinije robe koja se nudi, što drugo čovjek može? Kako bi trebao živjeti? Kako može živjeti uz malo užitka i bez troškova?

HOIMAR: Oče, više ne možeš.

HOIBITTER: Što god se tebi radi, to se i meni radi.

HOIMAR: Osim što ti to više ne možeš.

HOIBITTER: Da je bila ljepša, mogao sam. Ali nije mi bila privlačna. Drugorazredni rabljeni materijal. Straga,

dok su mi isparenja iz njezine guzice ulazila ravno u nos. Jeftina roba.

HOIMAR: "Jeftina?" Ako još jedanput kažeš "jeftina", umrijet ću! I kakvo je to sranje "da je bila ljepša"? Obojica dobro znamo da ti to više ne možeš. Ni sprijeda ni straga ni s isparenjima ni bez...

HOIBITTER: Pa što ako to znam? Što bih ja sad trebao sa svojom strašću, svojim očima koje vide, svojim srcem koje slini? Kako bih trebao proživjeti to malo što mi je ostalo od života? Da gledam druge kako proždiru svijet dok ja gutam slinu? Mirno stajati i drhtavo mahati zbogom odlazećim žudnjama, snovima? Svojim organima, koji tihnu jedan za drugim? Zbogom rukama koje su znale opipati novčanice, zbogom nogama koje su znale juriti za ženama. Zbogom očima koje su mogle vidjeti gdje je boca konjaka. Zbogom, sve najbolje i vidimo se pod zemljom. To bih trebao raditi do smrti, izvoditi takve oproštajne ceremonije?

HOIMAR: Tko govori o oproštaju, oče? Ti si sad u najboljim i najekonomičnijim godinama. Od djetinjstva do starosti sudjelujemo u ludoj utrci i neprestano izgovaramo istu molitvu. Ako upadneš u blato, moliš se da izadeš. Ako izadeš iz blata, moliš se da upadneš u med. Ako upadneš u med, moliš se da netko drugi upadne u blato. Što je onda bit života? Molitva! Oče, zadovoljstvo mi je obavijestiti te da se, uz Božju pomoć, sad možeš potpuno posvetiti samo molitvi! Kako razgaljuje kad vidiš starca kako ujutro ide u sinagogu. Šešir i brada stvaraju klasičan okvir njegovu licu. Hoda kratkim, brzim koracima, dolazi do vrata, ljubi mezuzu. Počinje pjevati, mumljati, uzdisati, kašljati. Dok mu je glava puna svetosti, zdjelica mu se neprekidno njiše naprijed-natrag, živahnim ritmom fukanja. Dovrši molitvu, osjeća se čisto i prozračno i vrati se kući. Popije čašu čaja i gricka tost. U njegovim godinama ne smije prenatrpati želudac. Završi, obriše usta, promumlja molitvu. Prčka po bradi sat-dva na suncu, a onda opet požuri u sinagogu kratkim, užurbanim koracima. Kakav magičan život! Kako idiličan! Kako ekonomičan! Još govoriš o opraštanjima i tome kako bi trebao živjeti, oče?

HOIBITTER: Od svega što si rekao, taknuli su me samo ti živahni pokreti fukanja. Jer svijet je pun kurvi, divnih kurvi. Čuo sam za kurveraj u Ohiju koji je dva i pol puta veći od cijele naše zemlje. I svaka kurva ima golemu kuću okruženu rascvjetanim vrtom, četiri auta, jatu, avion, dva mlada ginekologa koji su im na raspolaga-

nju dvadeset četiri sata na dan i cijelu četu crne posluge. Kurva iz Ohija je tako bogata da ne uzima novac, ne trebaš joj pa te uopće i ne pusti da udeš. Ne, kurva iz Ohija jaše na rasnom konju kroz privatnu šumu. Njezin ginekolog sa svojom torbom i četvorica crnih sluga koji nose opremu trče za njom. A ti, mušterija, stojiš pred ulazom tri minute, gledaš poštanski sandučić i trljaš se. A onda dođe ogromni crni sluga, zgrabi te za ovratnik i izbaci ko staru krpu. To je moj san: kurva iz Ohija. Tad mogu umrijet!

HOIMAR: Ohio! Ja govorim o molitvi u sinagogi, a on s tisuću dolara leti kurvi u Ohio! Ohio! Zakolji me nožem, a onda ga, dok s njega još kaplje krv, odnesi kurvi u Ohio! Ohio!

Hoćeš li to moći učiniti u Ohiju? Recimo da možeš! Recimo da se nakratko, dok trepneš okom, digne. I ti uspiješ zacviliti kratki cvilež i svršiti. Pa što? Koliki će zbilja biti tvoj užitak? Koliko će trajati? I koliko će trajati tvoje maglovito sjećanje na njega? Koliko ćeš ti sam trajati? I što tada? Nema više užitka, nema sjećanja, čak više nema ni ljudskog bića koje bi sve to moglo zaboraviti!

Pogledaj me, zar ja nisam imao snove? Nisu li oni imali snove? Odlaze li svi u Ohio?! Tiho trljaju sami sebe na zahodu u Aziji, puste vodu i odu spavati!

Oče, odlaziš s ovog svijeta, ali ja ostajem, a nemam ništa. Kakav sitni slatkiš ostavljaš svome sinu kad kao starac odeš s ovog svijeta?

HOIBITTER: Ma zašto svi govorite o mom odlasku s ovog svijeta? Ne odlazim ja baš tako brzo! Istina, grozan je, ali već sam se naviknuo! Sviđa mi se ovdje! Ovdje se osjećam kao kod kuće! Ne poznajem nijedan drugi svijet! I ne ostavljam nikakve slatkiše! Nemam ih! Jedva da imam tanke gaće kojima mogu pokriti guzicu! Nisam te vidio dvije godine, a u posljednje vrijeme vidam te previše. Što se dogodilo? Nanjušio si truplo?! Ne odlazim ja baš tako brzo s ovog svijeta, čuješ?! Naprotiv, ukopat ću se!

HOIMAR: Ljudi s ovog svijeta najčešće odlaze brže nego što misle. I najčešće imaju puno više nego što misle da imaju. Pitanje je: koliko? Čovjek svaki dan nešto stavi sa strane, kao pčela kap meda. Ne želim se zavaravati, ali mislim da mene čeka poveća staklenka. 100 000? 200 000? Maleno zlatno iznenađenje, jedno od onih koje te oplahnju valom topline i vjere u čovječanstvo. Pola milijuna? Aha, skriveno iznenađenje. Možda milijun? Budućnost! Što bismo bez buduće-

nosti? Ohio me brine. Starci u nekakvom zadnjem bljesku životnosti znaju činiti svakakve gluposti. Moram dolaziti svaki dan, budno paziti, učvrstiti veze koje sam labavio od svoje pete godine. Da, od sutra okrećem novi list. Počet ću opet učvršćivati odnose: ovaj put ne preko konzulata, preko veleposlanstva!

HOIBITTER: Pišam i pišam, tresem svoj potrošeni penis. Pogriješio sam što sam ženi prišao bez zagrijavanja. Kao prvo, smrznuti organ treba odmrznuti, nasamo, uz lijepa prisjećanja na Evelyn. A onda, kad malo živne i napuni se krvlju, treba ga polako dići uz pomoć slika iz časopisa i ruke. Tako visoko da se više neće spuštati! Časopisi koštaju i boli me što to moram plaćati. Ali, s druge strane, čovjek se ne rodi samo da bi pišao. Zato sam odlučio: za tjedan dana – časopis!

HOIMAR: U posljednje vrijeme puno sam razmišljao o svom ocu. Treba mu malo topline i pažnje. Volim ga toliko da mi suze dolaze na oči. I dođe mi da ga iznenadim velikim, uzbudljivim darom. Kućom, na primjer, američkim autom ili cjelogodišnjim putem oko svijeta. Ništa manje od toga. Kad bih bar imao novac, učinio bih to. Ali nemam. Možda nešto skromnije, odjeljo ili kravata. Da. Osim što su to zbilja sitnice, nedostojne mojih osjećaja prema njemu. A i nikad ne nosi kravatu. Haringa bi bila bolja. Sličje kravati i voli ih. Pitanje je samo smije li u svojim godinama, s visokim tlakom, jesti slano. Ne želim valjda ubiti oca?

Ne, teška srca moram odustati od haringe. Kažu da je u njegovim godinama zdravo postiti. Najzdravije što mu mogu dati jesu lijepa riječ i tapšanje po ramenu. Da, to bi ga usrećilo više od svega. Lijepa riječ i tapšanje po ramenu puno ljubavi.

HOIBITTER: Sanjam: moj sin je nestao. Plačem. Odlazim na policiju. Nađu njegovu odjeću na obali. Misle da se utopio. Odlazim kući i drhtavim rukama mu pretražujem kaput. Što mi je sin ostavio? Koliko i gdje? U podstavi kaputa nađem novu kuvertu i otvorim je: avionska karta za Ameriku i poruka: "Oče, na svojoj jahti sam i plovim za Ohio. Ondje ću, za tri milijuna dolara, glumiti u glazbenoj komediji o životu prosjaka."

HOIMAR: Sanjam: moj otac je mrtav. Plačem. Vraćam se kući poslije sprovoda i drhtavom rukom mu pretražujem kaput. Što mi je otac ostavio? Koliko i gdje? U podstavi kaputa nađem kuvertu. Otvorim je: tri milijuna u vrijednosnim papirima, šezdeset posto dionica čeličane.

HOIBITTER: O, sine moj, filmska zvijezdo, Charlie Hoimare

Juniore. Samo si se prurušio u prosjaka kako bi iz prve ruke vježbao za ulogu i isplanirao iznenađenje za mene na kraju mog života! Da, oduvijek mi se nekako činilo da se iza tvoje maske krije filmski idol. Sad u tračerskim kolumnama bitam da imaš tri kuće u Hollywoodu, korak od Ohija. I oženjen si glumicom Virginijom Mayo, čije su najbolje prijateljice fine kurve iz Ohija. I sad zoveš mene, svoga starog oca, da se pridruži zabavi. Evo, opet plačem.

HOIMAR: O, oče, bio si veliki industrijalac, G. A. Hoibitter Senior Industries! Samo si se prurušio u prosjaka kako bi me podučio skromnom životu i iznenadio me na kraju svog života! Da, oduvijek mi se nekako činilo da se iza tvoje maske krije velik čovjek. Da će se jednog dana otvoriti vrata, a ti ćeš ući, smijući se, i reći: "Hoimare, sine, zar nisi znao da sam ja G. A. Hoibitter Senior Industries. Te tvornice čelika, pamuka, aviona, šećera i četiristo hotela u Ohiju su moji! Evo, opet plačem!

Obojica: A onda mi neki glas šapne: "Sanjaš. Ubrzo ćeš se probuditi u svoju svakodnevnu tuđu."

"Ne", kažem ja, "ovaj put sam budan. Uobičajena tuga je san, a čudesna mjesta na kojima sam bio su java."

HOIBITTER: Što ti želiš?

BRONTSATSKI: Razmišljala sam o tebi nakon što si otišao.

HOIBITTER: Je li? Što želiš?

BRONTSATSKI: Učiniti nešto lijepo za tebe.

HOIBITTER: Čujem li ja to dobro? Netko je došao učiniti nešto lijepo za mene? Nemam više novca!

BRONTSATSKI: Ma što će mi novac? Meni novac dođe i prođe kao voda. Zar bih ti došla zbog novca, stari?

HOIBITTER: Pa točno u tome i jest stvar, nemam ga!

BRONTSATSKI: Probudio si u meni svijet koji sam već zaboravila. Drukčiji život kakav sam mogla živjeti, dom koji nisam imala. Iznenada sam shvatila u kakvoj mračnoj jami trunem, koliko sam izgubljena, možda i više nego ti. Ni sama ne znam što me privuklo tebi. Ovdje je sve tako čvrsto.

HOIBITTER: Nemam više novca!

BRONTSATSKI: Je li ti itko rekao koliko si šarmantan?

HOIBITTER: Slušaj, dao sam ti sve što imam. Više nemam.

BRONTSATSKI: Nemaš šarm klinca koji za sisu prima kao da je dudu. Imaš nešto zrelo i čvrsto. Muškarac si kakvog traži usamljena žena koja treba zaštitu.

HOIBITTER: Ponavljam: Nemam više! Čak i da imam, ne bi dobila ni novčića. Ali, hvala Bogu, nemam ništa!

BRONTSATSKI: Znam.

HOIBITTER: Nemoj govoriti "znam" ako misliš da imam. Nemam!

BRONTSATSKI: Volim tvoju grubost. To je pokazatelj karaktera.

HOIBITTER: Mučiš sirotog...

BRONTSATSKI: I imaš bore uglednog muškarca.

HOIBITTER: ... bespomoćnog starca.

BRONTSATSKI: Život te nije mazio, ali sad ću razotkriti blago!

HOIBITTER: Blago?!

BRONTSATSKI: Unutarnje! Pogledaj se: kakvo držanje!

HOIBITTER: Malo sam pogrbljen...

BRONTSATSKI: Kakav muževni grbavac, poput prastarog stabla masline dubokih korijena. I kakav hod...

HOIBITTER: Pomalo šepesam...

BRONTSATSKI: Vučeš nogu kao ranjeni ratni konj poslije pobjede. Slušaj, sve u vezi s tobom je duboko ukorijenjeno. A ovdje, na prednjem dijelu tvojih hlača, kakva izbočina! Jaja? Ma kakvi, lubenice!

HOIBITTER: Imam kilu...

BRONTSATSKI: Ma koja kila! Sidro gusarskog broda. Broda? Ne, razarača! A među lubenicama – golema guja otrovnica...

HOIBITTER: Jedva da se vidi, ne rasteže se...

BRONTSATSKI: Naravno da ne. Osjetljiva je kao puž koji se krije u kućici. Ali ako samo kažeš čarobne riječi: "Mama i tata te čekaju" – odande će se uzdignuti orao. Orao? Ne, džambo!

HOIBITTER: Pokušao sam čarobnim riječima...

BRONTSATSKI: Osim jednom.

HOIBITTER: Kojom?

BRONTSATSKI: Ljubav.

HOIBITTER: Njezine laži su sve drskije i vulgarnije. Duboko ću udahnuti i reći joj da ode.

Molim te: ako je u tebi ostalo još zmo suosjećanja, reci mi da sam star i oduran i okončajmo ovo.

BRONTSATSKI: To nikako.

HOIBITTER: Laž ne posustaje. Ah, laž pušta suzu!

BRONTSATSKI: Trebam te kao što ti trebaš mene! Pa što ako imaš samo šezdeset godina?

HOIBITTER: Sedamdeset!

BRONTSATSKI: Šezdeset, četrdeset – svejedno. Pa što ako nemaš milijarde? Pa što ako ti se može dići samo dvaput na noć, a ne deset puta?

HOIBITTER: "Dvaput na noć?"

BRONTSATSKI: Misliła sam da si pošten, pametan, topao muškarac. Ali ako si kao svi drugi, strogo poslovan,

ako nema šanse da preskočimo taj zid nečovječnosti – vraćam se na ulicu. Kvrugu sa svime. Zbogom!

HOIBITTER: Čekaj! Je li moguće da zbilja misli to što kaže?

Upozoravam te, običan sam naivni starac, lako me zavesti. I proživljavam veliku krizu. Lako ću nasjesti na slatkorječivost i sve to progutati kao dječarac. Zato dobro razmisli. Vrata su sad još otvorena. Za pola sata, ako doznam da me zavaravaš, bit će krvi.

BRONTSATSKI: A ja sam obična naivna žena, lako me zavesti. Kako misliš da sam postala kurva? Otvorila sam ti srce. Ako me pošalješ natrag na ulicu kao što su učinili i svi ostali – prolit ćeš krv.

HOIBITTER: Da, ni ona nije Bog. Što mogu izgubiti? Čak i ako ima neki plan, lukav sam koliko i ona. Bit ću na oprezu. Sad ću iz nje izvuci dobru ševu na krevetu. Da, ševa, i to besplatna – dvostruka dobit. Ne, četverostruka. Možda ću opet moći ujutro... I od same pomisli da bi to moglo biti besplatno, već mi se diže! Zovem se Hoibitter.

BRONTSATSKI: Zovem se Brontsatski. Mogu li ostati?

HOIBITTER: Brontsatski... U njoj ima nešto lijepo što prije nisam primijetio, kao da su se razišli oblaci i, iznenađeno – sunce. Dobro, ne pretjerujem. Nije baš proljetno sunce. Nekakvo zimsko sunce, slabašno i blijedo. Siječansko sunce... kraj ožujka. Bože, pa ne može čovjek cijeli život biti sumnjičav. Jesu li prestali šivati džepove samo zato što je svijet pun džepara?

Moje smrznuto srce počinje tući. Svi slojevi kamenca u mom mokraćovodu bit će isprani. A na prednjem dijelu mojih hlača bit će takva izbočina...

O, noći! Golema crna lokomotivo koja sad izvlačiš milijune vagona iz proreza na pidžamama po cijelom svijetu, pa valjda imaš mjesta za vagončić na kraju karavane! Huu-huu! Lokomotiva rastjeruje noć, gužva plahte, treske krevete – huu-huu! Prolazimo kroz polja, jezera i šume, prešli smo Ameriku i stigli do oceana. A Bog, poput željezničara, maše zelenom zastavicom. Put je otvoren, djeco draga, jer dao sam vam dan da idete u banku i noć – da se ševite!

HOIBITTER: Opet je kao u dobra stara vremena! Ne stojeći, ne s leđa. Na krevetu, sprijeda, kao nizozemski kralj s belgijskom kraljicom...

Dignite zastavu! Pušite u trube: ovdje se događa čudo, čudo preporoda!

BRONTSATSKI: Aaa!

HOIBITTER: Što je bilo?

BRONTSATSKI: Alphonse!

HOIBITTER: Gdje?!

BRONTSATSKI: Čeka svoj dio! Toliko sam se zapalila za tebe da sam zaboravila svodnika!

HOIBITTER: Čekaj! Baš sad, kad je tvrd?

BRONTSATSKI: Čeka s nožem! Ubojica je!

HOIBITTER: Deset minuta! Gad će pričekat! Ondje dolje se sve lijepo ukružuje.

BRONTSATSKI: Otići ću do njega, dati mu zaradu i reći da odlazim. I onda ću ti se vratiti.

HOIBITTER: Neću ostati krut! Daj mi pet minuta! Kakva šteta... prilika... sve krući i krući je... Ma tko bi se tome nadao?

BRONTSATSKI: Iстина je. Nikad nisam vidjela krući, ali pokušaj shvatiti moj problem.

HOIBITTER: Jao, umrijet ću... još dvije sekunde... umrijet ću od miline...

BRONTSATSKI: Ljubavi moja, nastavi deset minuta umirati bez mene. Skoknut ću do njega i vratiti se...

Aaa!

HOIBITTER: Što je sad?

BRONTSATSKI: Zarada!

HOIBITTER: Koja zarada?

BRONTSATSKI: Gotova sam! Nemam što dati ubojici!

HOIBITTER: Kako nemaš? Dosad si radila!

Opa, počeo je mekšati.

BRONTSATSKI: Bila sam samo s tobom! Nakon što si otišao, shvatila sam da sam emocionalno vezana za tebe i odbila sve druge!

HOIBITTER: Zbilja?

Opa, opet se ukružuje!

Zaljubljen je. Zbog toga sam pomalo odgovoran. Žena ovisi o svom vitezu...

Noga, noga! Već su otkrili sve tajne ljudskog mozga. Ali tajna ženske noge ostaje nerazriješena.

BRONTSATSKI: Ubit će me!

HOIBITTER: Koliko trebaš?

BRONTSATSKI: Neće ni pogledati manje od dvadeset tisuća!

HOIBITTER: Opa, opet se smekšao!

A iznad koljena – bedro! Kakvo čudo! Izgleda očito, a ipak – mislim, ondje je mogao biti nos i što bi bilo onda?! Ali Bog zna što je dobro, što je ispravno! Iznad koljena, rekao je, neka bude bedro! Opa, ukružuje se! Dođi, volim te, gorim, dat ću ti koliko imam. Za ženu – sve, cijeli svoj život. Umrijet ću među tvojim nogama. Upotrijebi me kao čepić. S užitkom ću ti se istopiti u guzici.

BRONTSATSKI: Ti si sveti vitez, znam. Ali sad ne trebam čepić. Čeka me svodnik. Dvadeset tisuća, sjećaš se?

HOIBITTER: Evo, imam dvanaest tisuća. To mi je sva ušteđevina, sve. Ruke mi se tresu, novac – ah, omekšava. Žena – ah, ukružuje se. Gdje je apsolutna istina? Život je neprestana bol. Uzmi i baci mu to u lice. A onda mi se vrati. Čekat ću te ovdje. Ah, bedro... A iznad bedra... Sad strši ravno u zrak! Kao zapovjednik prije bitke: podignite zastavu!

BRONTSATSKI: Opet zastava?!

HOIBITTER: Dovršimo...

BRONTSATSKI: Dvanaest tisuća nije dovoljno!

HOIBITTER: To je sve što imam! Kunem se!

BRONTSATSKI: Što se to svjetluca u paketu?

HOIBITTER: Uspomena na mrtvu majku. Ogričla.

BRONTSATSKI: Daj mi je!

HOIBITTER: Uspomena na...

BRONTSATSKI: Ima nož!

HOIBITTER: Evo, uzmi!

BRONTSATSKI: Čekaj me dok se ne vratim.

HOIBITTER: Što ću ako padne i više se ne bude htio dići?! U mom slučaju svaka kratka pauza je kritična...

BRONTSATSKI: Uzmi moje tople gaćice kao dodatak. Evo, uronjena u umak glavnog jela. Zažmiri, duboko udahni i drži ga ukrućenog dok se ne vratim, ljubavi: podigni zastavu!

HOIBITTER: Iščekivanje! Što bismo bez tebe na zahodu, za tih dugih sati očaja na rubu hladne sjedalice? Ili tih usamljenih noći, sklupčani u krevetu poput zgrušane čahure? Meso si i kruh na našem praznom stolu. Krijepiš i održavaš naš gladni duh na nekakvom drukčijem životu. Tamu naš sobe osvjetljavaš toplim svjetlom. Širiš miris udaljenih, nedostižnih mjesta preko zadaha naše duše. Naše iščekivanje, bistra nit sline rastegnuta od naših usta do zvijezda.

HOIMAR: Oče?

HOIBITTER: Koliko je sati?

HOIMAR: Osam ujutro.

HOIBITTER: Prevarila me. Bilo je to predvidljivo, a ipak... A evo sad i drugog strvinara.

HOIMAR: Držiš se za slamku svilenkastih uspomena, oče?

HOIBITTER: Kurva je bila ovdje. Prevarila me, sve je uzela!

HOIMAR: Molim? Opet sam zakasnio?! Nebo mi se ruši na glavu! Što je to "sve"?

HOIBITTER: S-ve! Imao sam dvanaest tisuća i dao joj ih. I zlatnu ogričlu!

HOIMAR: Ne!
HOIBITTER: Da!
HOIMAR: Ne, ne!
HOIBITTER: Da, da. Sve je uzela! Više ništa nije ostalo za dijete! Hura!
HOIMAR: Aaa, moje srce!
HOIBITTER: Boli li?
HOIMAR: Puca!
HOIBITTER: To je dobro! Poskočio je i ukrutio se neko vrijeme. A onda je opet pao u ponor i povukao za sobom dvanaest tisuća, zlatnu ogrlicu i djetetove nade!
HOIMAR: Ode u kanalizaciju! Gdje ću je sad naći? Sigurno je pobjegla. Neće joj biti ni traga! Aaa, ti i tvoje "podigao se" i "ukrutio se"! Kad ćeš već jednom shvatiti? Sasušio se, smežurao, nestao! Zadnje blatnjave kapi urina kapat će iz njega kao iz pokvarene slavine, ali nikad više neće biti mlaza! Gotovo je! Više neće mlazati!
HOIBITTER: Moj sin pljuje na pimpek iz kojeg je izašao! Moj sin pljuje na pimpek svog oca!
HOIMAR: Tako je, pljujem na njega. Pimpek mog oca visi mrtav u njegovim hlačama. I ja pljujem na njega. Prijavi pimpek, smrdljivi pimpek, cjevčica puna smeća i prljavštine koja me ispljunula u svijet smeća i prljavštine! Zašto nisam izašao iz pimpeka belgijskog kralja? Izletio bih u svijet čist i topao, sa šakom dijamanta u svakom džepu! Tko me ugurao u taj pogrešni, truli pimpek? Tko me odvojio od belgijske krune? Koji slijepi trgovac me umotao u tu jeftinu, obješenu vrećicu sperme?! Svi smo u početku blatnjave kapljice. Ali sudbina nam određuje cjevčica iz koje izađemo. Sad je sve jasno: moraš samo znati izaći iz prave cjevčice. Sve ostalo je čista sreća!
HOIBITTER: Tako sam upropastio svoga jadnog sina. Izlio sam ga iz ovog militavog trupla u smrdljivu žensku rupu. Sjećam se te noći: hladna noć, uzak krevet. Stisnuo sam se uz nju bez užitka, samo zbog topline, pokrivač od mesa. Bila je odurna. Bio sam i ja. Okrenuo sam je tako da mi je bila okrenuta leđima. Jedva da sam se ukrutio, jedva da sam svršio. Ti si se nekako upio probiti. Sparili smo se, a ti si, mišu, nastao iz tog blatnjavog iscjетка. Uvijek ćeš biti povezan s ovim mlohavim pimpekom. Od mojih jaja do tvojih – povezujući čelični lanac. Sad si zbilja povrijeđen? To ti je od mene. Osjećaš se usrano? To ti je od mene. A jednoga dana doći će tvoje vrijeme da umreš. I to ti je od mene! Malo sline ispljuvane iz prosjakova pimpeka,

mali obrisani mjehurić – tako sam upropastio svog sina!
HOIMAR: A nekad, kad sam bio dijete, mislio sam da je on bog.
HOIBITTER: Veliko razočaranje, ha? Nisam bog! Tako sam upropastio svog sina!
HOIMAR: Nije bog. Tako me otac upropastio. Zašto?! Zašto, oče?! A toliko sam ti vjerovao. Vjerovao sam ti kao nikome! I računao sam na tvoju svemogućnost! Zašto nisi svemoguć, oče? Zašto si tako malen i slab? Gdje su neizmjerne, neuništive moći mog oca? Zašto nisi bog, oče? Duguješ mi mog oca iz tih dana! Velikog, svemogućeg oca kojeg sam nekad imao!
HOIBITTER: Ti tražiš svog velikog, božanstvenog oca. Ja tražim djetesče koje sam nekad imao. Gdje je beba koju sam nosio u rukama, koja bi naslonila glavu na moje rame i zaspala, vjerujući mi slijepo kao da jesam bog? Imao je zlatne uvjoke ovdje. A vidi što je sad ostalo. I dva ružičasta obraza s rupicama. I usta rumena poput trešnje ovdje. A kad si mi se smiješio, usne bi ti se rastvorile i među njima bi dva nova mliječna zuba zasjala besprijetnom bjelinom. Gdje su ti mliječni zubi? Gdje je osmijeh? Gdje je zlato i trešnjasto rumeno? Varao si! Vidi što je ostalo: devastacija. Zašto nisi beba? Zašto ti lice nije glatko? Zašto ti koža nije otporna?
HOIMAR: Zašto me ne podigneš u naručje, oče? Zašto me ne pomiluješ? Ja sam to djetesče iz prošlosti i ostao sam djetesče. Četrdeset godina me nisi taknuo. Nisi mi pomilovao lice i ono sad gori od žedi!
HOIBITTER: Zašto nemaš sto dvadeset centimetara? Zašto me ne dozivaš sitnim glasom: "Tata, tata", i ne posežeš ručicama odozdo i želji da ih progutaju moje ruke?
HOIMAR: Zašto me ne podigneš u naručje? Zašto me ne primiš za ruku i odvedeš me do štanda i kupiš mi perec?!
Nitko mi ne kupuje perece! Nemam oca!
HOIBITTER: Gdje je dijete?
HOIMAR: Gdje je otac?
HOIBITTER: Nemam dijete!
HOIMAR: Nemam oca!
HOIBITTER: Nemam ni ja! Nemam sina ni oca!
HOIMAR: Trebam perec!
HOIBITTER: I ja! Gdje je otac koji bi mi kupio perec?!
HOIMAR: Oče, perec!
HOIBITTER: Nemam oca koji bi mi kupio perec!

HOIMAR: Perc!
HOIBITTER: Perc!
HOIMAR: Dobro, oče, prošlo je vrijeme djetinjstva. Sad pređimo na stvar: što mi ostavljaš? U kojoj banci? Gdje su ti svi papiri? Papiri, oče!
HOIBITTER: Nemam ih.
HOIMAR: Ne ljuti me, oče! I ne govori više "nemam ih" ni "sve je uzela" ni "djetetu ništa nije ostalo". Dijete je tužno i životinjski ljuto. Utješi ga sad njegovim nasljedstvom! Utješi ga sad!
HOIBITTER: Kažem ti da ništa nemam!
HOIMAR: Koliko, oče, koliko?!
HOIBITTER: Nemam...
HOIMAR: Imaš, imaš. Imaš ti mnogo. Ni sam ne znaš koliko imaš! Veliki industrijalac, dionice u čeličanicama, hotelima! Vrijednosnice, ulagački portfelj na burzi, devizni račun u banci, štednju u stranoj valuti, tekući račun. Kako godi to suho šuškanje papira. Poput lišća koje šuška na jesenskom vjetru, ispunjava starca mirom i spokojnošću. O, papir, dajte da vam čujem glas! Nema papira? Možda zidni sef? Ne! Ni kutija s gotovinom? Možda svežanj novčanica u staroj čarapi? Nema novčanica u tvojoj čarapi? A što je sa samom čarapom? Hura, imaš bar čarapu! Otac je svom sinu ostavio čarapu! I još jednu čarapu! I cipele! I jedne hlače! I košulju! I znate što još, gomicu prljavog rublja! Zgulio bih ti kožu sloj po sloj kad bih mogao! Tako je, oče, sad zbilja možeš reći: Nemam ništa osim sna o Ohiju i para gača!
HOIBITTER: Dodi, Evelyn. Pojavi se iz magle i postani stvarna. Okreni guzicu prema meni, danas je vruće i svuci grudnjak, a onda... Evo strine Bertie. Zdravo, strina. Ali gdje je Evelyn? A onda sam zarezao "Evelyn!" i bacio se na nju... Evelyn blijedi. Strina Bertie, ti si me došla posjetiti u moje stare dane? Jesi li mi donijela haringu u staklenki? Približi se, danas je vruće, zadigni malo suknju. Ne idi. Što poštanski službenik radi ovdje? Nisam tebe prizvao. Gdje je strina Bertie? Što taj poštanski službenik želi od mene? Evelyn blijedi, a i moja strina nestaje. Ostao je samo službenik. Pedesetogodišnjak, s jarmulkom, proćelav, neobrijan, s prhuti na ovratniku, traži 1,20 za preporučeno pismo. Odlazim iz pošte. U kafiću sam. Konobarica – oduvijek mi se sviđalo kako joj grudi poskakuju. Dodi, donesi mi kavu. Nagni se malo, danas je vruće, provjetri grudi. Čekaj, ostani malo tako. Polako izvadi muhu iz moje kave. Da... ali što poštanski službenik radi

ovdje? Ne možeš piti kavu iz termosice u svom uredu? Van iz moje mašte. Sad ne šaljem nikakvo pismo. Ne vidiš da sam zauzet ženama? Ovo je borba za svaki milimetar. Raste i povuče se, raste i povuče se. Idem daleko, daleko u prošlost, u treću godinu. Evo guzice tete iz vrtića. Danas je vruće. Zadiže suknju. Provirm pod nju. Mogao bi me progutati taj golemi šupak. U njemu sam, krećem se po slasno mračnim špijlama, u krupnoj nasmijanoj teti iz vrtića. Krijem se od života, slobodan od svih odgovornosti i teških odluka. Samo toplina i užitak. Srce mi ludo tuče od uzbuđenja. A! Mislio sam da sam sâm u njezinoj guzici! I poštanski službenik je ovdje, sjedi pogrbljen i opet traži tih 1,20. Kako sam se spjetljas s tim službenikom? Gdje si, teto iz vrtića? Gdje ste sve vi žene? Evelyn! Strina Bertie! Prsata konobarice! Guzata teto! Došle ste iz magle i vratile se u maglu. U hlačama mi je velika studen. Samo je službenik, opipljiv i stvaran, u mojoj mašti. Ne želi otići, a ja nemam snage ukloniti ga. Moj zadnji prijatelj je mrtav – lanterna maglica mog prigušenog uma. A! Bol žaljenja! Trebao sam uzeti još četiristo i otići boljoj kurvi. Ona bi mi ga ukrotila. Bilo bi drukčije u odijelu, kravati, s finom kurvom u krilu. I ne bih izgubio svojih dvanaest tisuća, tu vražju ušteđevinu! Četiristo šekela me zaustavilo na putu do sreće! Ah, bol zbog svega što sam potrošio i zbog svega što nisam potrošio. Posvuda bol i žaljenje. A stvar je, iskreno, u ovom: ne mogu. Moram se naviknuti na te dvije riječi: Ne mogu. Jučer sam mogao, danas ne mogu. Još promjer sam bio djetesče u oćevu naručju. Kad se to nije primijenilo? Zašto to nisam osjetio? Tako snažan naručaj! Kako je netko tako snažnim naručajem mogao umrijeti? A hoće li umrijeti i netko koga su tako držali? Koja je onda korist od naručja? Život ne valja. Da se nikad nisam ni rodio, bio bih pošteđen svega ovog. Ne, ovo nije bol žaljenja, ovo je stvarno... kraj... Ah, život je lijep, nije li? Živiš, dišeš, vidiš svijet. Život je lijep. Tko je toliko glup da bi htio otići s tako lijepog svijeta? Drago, voljeni svijet pun kurvi i banaka, toliko mogućnosti... Oh, zrak... Ljudi ne znaju cijeniti čak ni to malo zraka... Mislim da sam... mrtav... Da... Istina... Nemam se iza koga skriti... svi su otišli... imam cijelu pozornicu za sebe... ne da bih započeo predstavu... da bih okončao. Tko me čeka? Poštanski službenik... 1,20... kakva šteta. Čovjek živi i umre, a kurve u Ohiju nisu toga ni svjesne.

HOIMAR: Oče, evo tvoje odjeće. Donio sam ti dar, haringu s lukom!
HOIBITTER: Vodi...
HOIMAR: Oče!
HOIBITTER: Vodi me kurvi iz Ohija! Nisam ostvario svoj san! Odvedi me, ovaj zadnji i jedini put, kurvi iz Ohija!
HOIMAR: Blijed si i znojiš se, oče. Lezi i odmori se...
HOIBITTER: Odvedi me kurvi iz Ohija! To će ti biti zadnji novčić koji ćeš potrošiti na mene! Još malo i više te ništa neću koštati. Bit ću mrtav da ne mogu biti mrtviji. Neću jesti, neću piti, neću ševiti, neću se micati! Prava bagatela!
HOIMAR: Kurva poslije, oče. Prvo se odmori...
HOIBITTER: Ne poslije – odmah! Odvedi me odmah! Jer ćeš me poželjeti povesti baš onoga dana kad me više ne budeš mogao povesti! Onoga dana kad ti više ne budem nikakav trošak poželjet ćeš mi dati sve!
HOIMAR: Tatice...
HOIBITTER: "Tatice"... Moj sin me zove "tatice"... Siguran znak da se bliži kraj... Zašto moramo umrijeti da bismo nekome napokon bili dragi?
HOIMAR: Ma tko umire, oče! Još nas čeka budućnost! Bio sam zauzet, ali sad ćemo sjesti i jesti haringu i pecivo. Toliko mi toga još nisi ispričao. Kako si upoznao moju majku, na primjer...
HOIBITTER: Nema više vremena za priče o majci. Vodi me kurvi iz Ohija!
HOIMAR: Nemam novca, oče. Ničeg nemam.
HOIBITTER: Imaš, imaš, puno toga. Ti si velika... zvijezda... Charlie Hoimar Junior, Hollywood... tvoja žena... Ohiju... život...
HOIBITTER: Evo nas. Travnjak kurve iz Ohija. Pred njezinom palačom.
HOIMAR: Oče...
HOIBITTER: Vidiš li je?
HOIMAR: Što?
HOIBITTER: Palaču.
HOIMAR: Ne.
HOIBITTER: Onda smo zbilja u Ohiju. A to je njezina palača.
HOIMAR: Ali ovdje nema palače.
HOIBITTER: Rekao sam ti da je travnjak beskonačan. Ako ništa ne vidiš, to znači da si došao do kurve iz Ohija.
HOIMAR: Oče, u našem gradu smo, u istom starom smeću. Nije ti dobro. Moraš se odmoriti.
HOIBITTER: Otac sam ti, a ti si moj sin! Ako ti nešto kažem, moraš to vjerovati!

HOIMAR: Vjerujem, ali sad, oče...
HOIBITTER: Malo poštovanja!
HOIMAR: Dobro, oče.
HOIBITTER: Sad smo na travi pred njezinom palačom u Ohiju! Ubrzo će nas crni sluga doći izbaciti.
HOIMAR: Dobro, oče. Mnogo očekuješ od mene.
HOIBITTER: Čovjek mora mnogo očekivati.
HOIMAR: Kako ćemo ući i vidjeti je?
HOIBITTER: Inače je to nemoguće. Ali danas, na tvoj osamnaesti rođendan, upuštamo se u pustolovinu. Čekat ćemo do noći.
HOIMAR: Ušuljat ćemo se unutra?
HOIBITTER: Možda.
HOIMAR: A ako nas ulove?
HOIBITTER: Bez brige. Reći ćemo im da nas odvedu njoj i sve ćemo joj ispričati. Svi ćemo se dobro nasmijati!
HOIMAR: Bojim se, oče.
HOIBITTER: Daj mi ruku!
HOIMAR: Pada mrak.
HOIBITTER: Strpljenje.
HOIMAR: Hladno mi je. Gdje je ona? Mrak je.
HOIBITTER: Mislim da je otišla spavati.
HOIMAR: A što ćemo mi?
HOIBITTER: Možda se probudi. Možda će se iznenada zaželjeti malo ljubavi iz udaljene zemlje.
HOIMAR: U dubokom je snu.
HOIBITTER: Da, imala je naporan dan. Užurban, s puno kupovine i zabave. Sad se odmara za još jedan dan kupovine i zabave.
HOIMAR: Hladno mi je i tužan sam, a i gladan.
HOIBITTER: Strpljenja, sine. U ljubav moraš uložiti.
HOIMAR: Ona spava, a mi drhtimo.
HOIBITTER: Sine, imamo šansu. Ako uspijemo, ući ćemo. Ako ne, pripremi se za crnog slugu.
HOIMAR: Kakva je to šansa, oče?
HOIBITTER: Čekat ćemo do ponoći. A tad, kad ugase sva svjetla i kad ona ode u krevet i zažmiri, ući ćemo joj u san.
HOIMAR: Ali, oče, ne poznaje nas. Kako može sanjati o nama?
HOIBITTER: Zato stojimo pod ovim stablom oraha. Ako bude sanjala da joj se jedu orasi i ako joj se stablo pojavi u snu, ući ćemo s njim. A sad ćemo u tišini čekati do ponoći.
HOIMAR: Hladno mi je, oče.
HOIBITTER: Ššš... strpljenja, sine. Ubrzo će nam biti toplo i ugodno u njezinu snu.

HOIMAR: Mračno je. Bojim se, oče.
HOIBITTER: Ubrzo će biti svjetlo, veliki bal. U snovima se događaju velike stvari, stvari o kojima čak i ne sanjamo. Ššš... mislim da je zaspala. Ujednačeno diše. Sanja. U snu se budi u krevetu jedno proljetno jutro i poželi...
HOIMAR: Orahe?
HOIBITTER: Ne. Sladoled.
HOIMAR: Šteta. Trebali smo stati kraj prodavača sladoleda na ulici u Ohiju.
HOIBITTER: Strpljenja. Sanja o sladoledu od oraha. To je podsjeća na orahe.
HOIMAR: Sad želi orahe bez sladoleda?
HOIBITTER: Sad želi sladoled od jagoda.
HOIMAR: Ah, baš nemamo sreće! Orasi! Orasi!
HOIBITTER: Ššš... Mogao bi je probuditi! Sad se ne može odlučiti između sladoleda od jagode ili oraha.
HOIMAR: Ne žuri se baš, je li?
HOIBITTER: To je to. Sad je potpuno odustala od sladoleda i drži se oraha. Sine, jesi li spreman za ulazak u njezin san?
HOIMAR: Spreman sam, oče.
HOIBITTER: Hoimare, sine, sanja o stablu! Ljetno jutro, plavo nebo. Vidi stablo oraha! Ulazimo u njezin san! Tako se i ponašaj!
BRONTSATSKI: Opet vas dvojica! Otac i sin?! Nemam novac...
HOIMAR: Šššš! Zdravo. Ovo je Hoibitter, a ja sam Hoimar, njegov sin. Moj otac nije jednostavan muškarac. Sanja velike snove. Slavni je pustolov. Kasina, jahte. Cijeli život te htio upoznati. Čekao je samo tebe...
BRONTSATSKI: Samo mene.
HOIBITTER: I svi ćete se iznenaditi kad vidite kakve vam velike stvari imam dati.
BRONTSATSKI: Znam. Ma tko nije čuo za Hoibittera?
HOIBITTER: Ljudi su čuli za mene? Zbilja? U Ohiju?
BRONTSATSKI: Ne prestaju govoriti o tebi u Ohiju. "Hoibitter", šapću na mjesecini dok im se oči sjaje. "Hoibitter", šapću žene kad su same u svom krevetu u Ohiju. A sad si napokon došao.
HOIBITTER: Došao sam.
HOIMAR: Pruži mi ruku. Sad treba ruku.
BRONTSATSKI: Dođi.
HOIBITTER: Jer se moram malo odmoriti prije ovog ludog života. Ubrzo ćemo se okupati, odjenuti, piti viski, ići u slavne hotele. Sa mnom je moj sin, Charlie Hoimar Junior.

BRONTSATSKI: I za njega smo čuli.
HOIBITTER: Jesi li čuo, sine? I za tebe su čuli.
HOIMAR: Čuli su za sve nas. Svatko je čuo za svakoga drugoga.
HOIBITTER: Budi dobra prema njemu, osjetljiv je dečko. Nema mnogo iskustva, tek počinje živjeti.
HOIMAR: Ovo je G. A. Hoibitter Senior...
HOIBITTER: Poznata je holivudska zvijezda...
HOIMAR: Predsjednik je četiri banke...
HOIBITTER: Što čovjeku zbilja treba u životu? Ruka da ga miluje, grudi na koje će nasloniti glavu, malo ljubavi i utjehe u teškim vremenima...
BRONTSATSKI: Odsad nadalje život će biti dobar.
HOIBITTER: Prevalio sam dalek put. Nije bilo lako. Azija, prašina, prljavština. Nevjerojatno koliko patimo prije nego što dođemo do vas. A evo nas sad... kod kuće. S tobom sam, ljubavi, ženo. A evo i našeg dječaka. Došli smo kući...kući...
HOIMAR: Oče...
HOIBITTER: Naše dječe plače... Moramo ga pokriti...
HOIMAR: Oče! Oče!
HOIBITTER: Tko me zove "Oče, oče"? Aha, to je moj odjek! To ja dozivam, ja sam dijete. Otac je na nebu, otišao je, ostavio je svoje dječe... Otišao je, ostavio svoje dječe...
HOIMAR: Oče, ustani. Ako ne ustaneš, sve je izgubljeno: mrtav si, a sad je moj red da umrem!
BRONTSATSKI: Sanjam: prošlo je deset godina. Ostarjela sam, moja guzica je izgubila utru s vremenom. Nemam više ni žive duše na svijetu i ležim u krevetu, sama sa snovima sivim kakav mi je i život bio. Tako sam iz sjećanja izvukla dvije izbljedgele figure, oca i sina, iz jedne noći, ujesen, u uličici i pozvala ih u svoj san.
HOIBITTER: Kurvo, prosjak sam. Koliko naplaćuješ?
BRONTSATSKI: Zagrlj me.
Tko si ti?
HOIMAR: Njegov sin.
BRONTSATSKI: Zagrlj me. Hladno mi je.
Trebam ljubav i spremna sam slušati bilo kakav ozbiljan dugoročan prijedlog. Evo vas, evo mene, evo nas, sve troje. Nasmiješite se, makar u svojim snovima.